

кава, но ще се написли и ще изпълни. Азъ наскочихъ, побъркахъ; вѣстина, той не се защищаваше и не се противеше — рече: вземи, тя е твоя, но я скрий хубавичко; ако се научи Кушчинята, то за мене злѣ и за нея злѣ; ако заповѣда още веднѣжъ — а той ще заповѣда навѣрно — то нѣма да я спасатъ нито Богъ, нито Султана. Сега азъ не можихъ, сърдцето ми не хвана, трѣпна ржката, тѣзи послушната дааларбеева ржка; но ако заповѣда, то ще важува съ очитѣ си и ще го забия — въ ржката му имаше голъ ятаганъ и блѣщеше на него смъртта. До толкова стигна у звѣрѣтъ милосърдието. Той ми помогна да я кача на конѣтъ, и когато азъ трѣгнахъ то той хвърли въоу мене такъвъ поглѣдъ, щто даже мене, старийтъ Стефана, трѣпки мѣ побиха, а Дѣре захвана да вие както внятъ кучетата прѣдъ нѣкоя смъртъ. Мойтъ дългъ е да я пазя, тя е моя кръвъ, мое дѣте, и Дѣре пази заедно съ мене. Всеки день азъ му осѣждавамъ душението съ кжѣтъ отъ Вейсовата лѣха, и за това зная дѣ той се крие и гдѣ се скита. Мѣнастиря е мѣсто безопасно, тамъ нѣма да я търсятъ; но Богъ знае! и дявола не спи!

Като разговаряше такъ мислено самъ съ себе си, старий Стефанъ заспа; при кржката му се легнаха Балканъ и Дѣре, за да не помръзнатъ краката когато огънѣтъ изгасне въ сгнището.

Кждѣ полунощъ пристигнаха запитиѣ съ жолязи-мина, безъ шумъ и безъ вѣкъ, като военни съдати, не тихичката, като шпиони и издирчици, а както далъ Господъ, като гонѣти, защото вѣтъки уважаваха стариятъ Стефана. Той много знаеше, много бѣ видѣлъ и бѣше жива хайдушка хроника на цѣлата околия, ако не на всичкитѣ Балкани; а тѣй като цѣлата страна е заражена, като отъ чума, отъ жланието къмъ хайдушкийтъ занаятъ, то стариятъ хайлутинъ народа почиташе като пагрияръхъ. Запитиѣ приятелски разказаха, за избѣгаванieto на Пегра и за това че тѣмъ е заповѣдано да търсятъ Етепа, а когато я намерятъ, то да я заведжѣ въ хюкюхата, въ